

Szondi György fordítása

Egy ember

Így ahogy felrikoltott a közép mivolt,

észbevéve, hogy minden csak rajta,

bátran és végig az égre néztem

át szarkafészken

□ vasbetonon

□ szelen,

dülledten, tolonc-röppenve néztem –

akárha szememre késpengét szorítanék,

bátran és teljesen az égre néztem

át faszilánkon és pihén,

át gyermekeim gondjanincsének, mindenkiének résein,

át feleségem bő pátozán, mindenkién,

néztem föl és megértettem.

Fölnéztem és megértettem.

S megláttam az ámolýgásom

esteledve

reggel

éjszaka, mindenhogy,

emlék nélkül,

fáradtság,

romlás,

erő nélkül,

harang nélkül,

gitár nélkül,

□□ vigyorgó szakállak

□□ irgalmas szemek között,

a part végéig, az óceán elejéig – a végéig végig –

míg megőszülök szemlátomást, szemkitolást,

míg föl nem hersegnek csontjaim, míg torkig nem lesz a kezem –

hogy morzsát se, kést se fogadjak el tőle.

Fölnéztem és megértettem.

És megindított a bátorságom,

hogy oly lények között járjak, kik szájukba kenyeret vesznek, moziba

□□□□□□□□□□ bemennek, néznek, vásárolnak, s nem lopnak makarónit,

□□□□□□□□□□ ünnepen pedig kápo

□□□ szta, vigasztaltak,

□□□ vigasztalók, tejjel,

□□□□□□□□□□ jeggyel, minden pillanatra s levára mentséggel,

ablakkal s függönnyel lények.

(Meg köztetek is,

□□□ böglyök s dongó bogarak

□□□ galambok macskák

□□□ *lassú tavakban küszők*

□□□ *gallyak pókhálók*

□□□ *kavics a □*

□□□ *magasból*

□□□ *a világúrból*

□□□ *csúcsvalami civilizációból*

előttem pottyant le.)

Fölnéztem és megértettem,

fölnéztem és megértettem.

És gondolatom azonnal □

□□□ *összeszaladt*

□□□ *visszainalt hajam alá,*

tenyeremmel rejtőztem el egészen

ingemben

a széken

a homályló csipkefa alatt

a tengerben

négyrét hajoltam és értelmetlen félremaradtam,

rettenthetetlen bősztörzs lépdelt és inak,

nesztelen,

hogya ne zavarjak,

hogya ki ne adjam magam a szoros ablakok mentén, ahol -mentségeikkel

a lények szuszognak, öltöznek, étkeznek mint

lények, helyel, jeggyel, jegyszedőnővel, fényre

eresztett homlokkal, mellel, mely bimbókat bont

a méheknek, a lódarazsaknak, a heréknek, combokkal –

közéjük a gyönyör maga odavackol, póre és árva, biztos

és póre kéj, a legmegbízhatóbb lény,

négyrét hajoltam és félrehelyezkedtem,

átléptem magamon, nyugodt volt a föld,

közeledtem, közeledtem, közeledtem, közeledtem.
